

Olduğun Kadar

– redfer · 09 Nisan 2026

Seni yalnız bırakmasına itiraz etmiyorsun;
O'nun dilemesine göre ayar oluyorsun.
İtaat ettin.
Ekmeđi ve suyu çıkardın gündeminden;
aç ve susuzsun.
Çekildi eşya etrafından, çarelerin kesildi.
Ayakların çıplak; acz ve fakr içinde yürüyorsun.
Elinden bir şey gelmiyor, acizsin;
elinde bir şeyin yok, fakirsin.
Çıkarmışsın nalınlarını...

Altı üstüne geldi hayatın,
alışkanlıklarını terk ettin.
Ekilmeye değer bir arazi gibisin şimdi;
rahatsız ediliyorsun, kazılıyorsun.
Senden hasat ümit ediliyor,
kazıyor beden toprağını.
Dönüştürüyor seni, halden hale yuvarlıyor.
Kendini kendine yeter bilirken,

seni kendine yetersiz kılıyor.
Ümidi olmasaydı senden,
kendi haline bırakırdı seni.
Ümidi var ki, seni sana bırakmıyor.

Damarlarında dolaşan yoksulluğunu
"sen" olasın diye;
değerli bir armağan olarak satın aldı
Seve seve razı oluşuna karşılık,
seve seve razı olduğu sen olasın diye.
Aczini ve fakrını fark edip
rahmetinin dergâhına gelen sen olasın diye...
Senden öncekilerin yerinde sen durasın.
Kaygılardan kurtulasın da duygularına rızık arayasın.
İsteyeni sen olasın diye

Alıştığın sofraları terk et,
O'nun sofrasına otur şimdi.
O'nun izniyle otur.
Ekmek gibi tat O'nun sözünü; sıcacık ve taze.
Su gibi yudumla O'nun sözünü; serin ve selametli...
Tatlı bir nehir gibi.

Kutsi dağ yamaçlarından kopup geliyor, içine akıyor.
İçinde saklı tohumu uyandırıyor;
filizleniyor, dal budak veriyor.
Sende senden fazlasını ortaya çıkarıyor.
Bir nehir ol şimdi; ak, akabildiğince.
Hesapsızca sevinçler taşı kıyılarına.
Yamaçları, vadileri, ovaları neşelendir.
Suya kandır kurak yürekleri.

Güneş gibi:
Sıcacık güneş gibi kalbine doğuyor;
bencillik gölgelerini siliyor, bak!
İçindeki yabanilikleri kaldırıyor,
tanıdık ediyor seni âleme.
Aynı sancının altında beklerken,
aynı hasreti çeke çeke için ısınıyor.

Eriyor buzların...
Gün ışığı diye dokun şimdi herkese, güneş gibi.

Gece gibi:
Başkalarının ayıplarını arayan gözlerini kapatıyor.
Perde çekiyor zanlarına, tecessüslerine.
Kendi ayıplarının derdine düştün şimdi;
kimsede ayıp aramaz oluyorsun.
Dilin uzanamıyor başkasını incitmeye,
dudağına közlü sözler değmiyor.
Ayıpları örtmekte gece gibi...

Ölüm gibi:
Ansızın geliyor, alıyor elinden yetkileri.
Kudretini yok ediyor;
çare olamıyorsun en sevdiğine bile.
Doyuramıyor seni dostların.
Kapatıyorsun gözlerini dünyaya; dünya sana küsüyor.
Değerini kaybediyor her şey.
Hırsların devriliyor, hiddetin ve öfken tükeniyor.
Teslim oluyorsun Rabbine.
O'nun dilemesine göre biçimleniyorsun, ölü gibi...

Toprak gibi:
Aslına döndürür seni, ayrıcalıklarını yıkar.
Ne kadar yürürsen yürü, düşeceğın yeri hatırlatır.
Dünyanın albenisinden vazgeçirir.
Eşitler seni herkesle, bini bir eder.
Hemhâl olursun çaresizlerle.
Yıkılır iktidarın, geçersizleşir tercihlerin,
kaybedersin iddialarını; toprak gibi...

Deniz gibi:
Kıyısında buldun kendini;
sonsuz genişlikte ümitler verdi sana.
Kirli paslı ne varsa;
kokuşmuş ve çürümüş ne varsa yutuverdi.
Günah ve kusurlarını fırtınalarla dibe çöktürdü,
kirlerini yıkayıp temizledi.

Çamurlu nehirleri kabul etti,
o nehirlere duru damlalar armağan etti.
Hoş eyledi nahoşları, deniz gibi...

Seni vicdanınla eşitler.
Olmayı hatırlatır sana; "gibi görünmeyi" unutturur.
Gösterişli yapmaz seni;
fotoğrafın çekilmez, vitrinlere sığmazsın.
Kimsenin gözünde yer edinemezsin artık;
çünkü O'nun nazarında yer ararsın.
Olduğundan fazla görünmene izin vermez.
Nihayetinde, aradaki o sahte uçurum kapanır;
İçin dışına, sözün özüne, eylediğin söylediğine eş olur.

Ve işte o zaman;
Aslında neysen o olursun,
Görüldüğün gibi,
olduğun kadar.

redfer